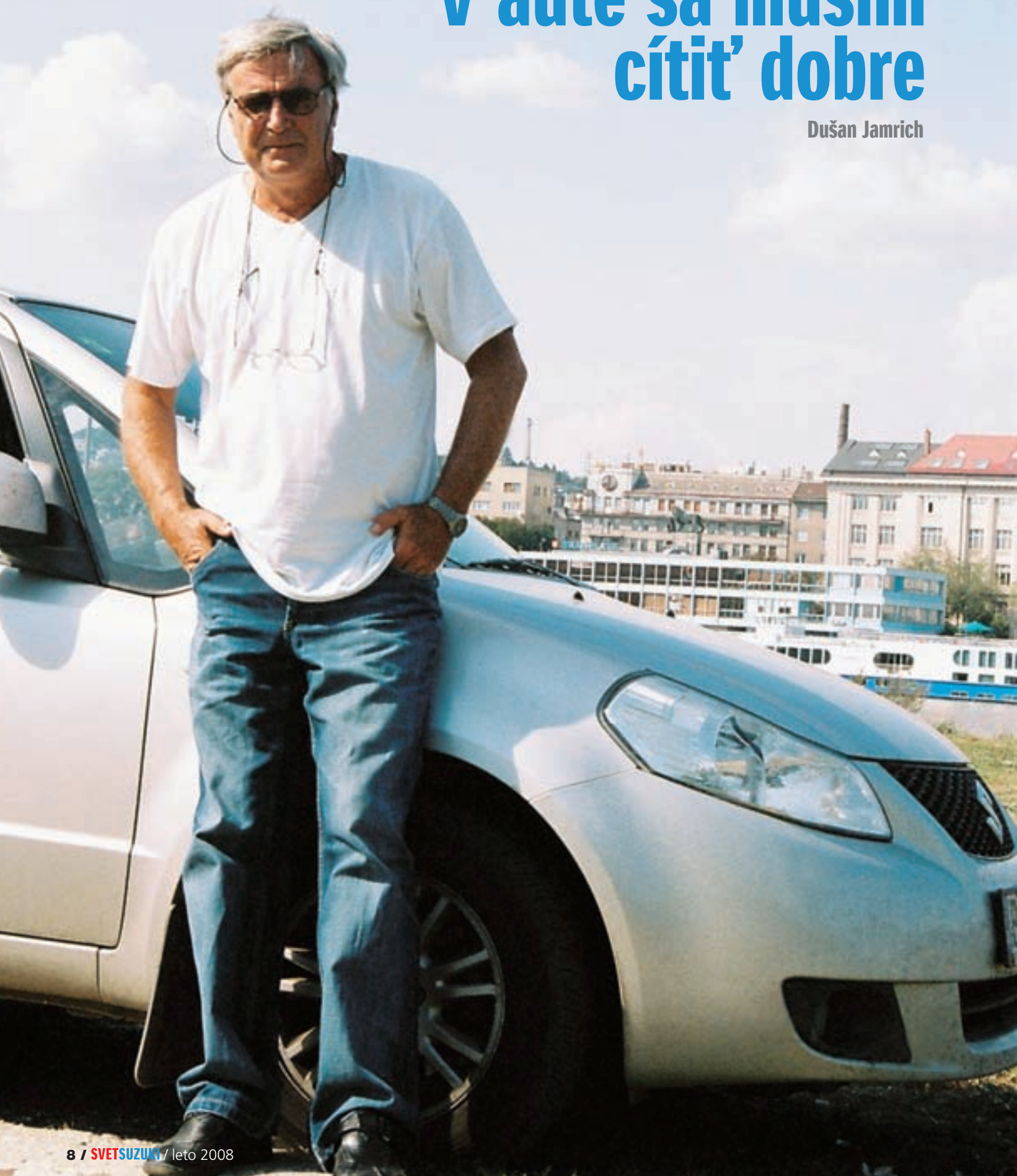

V aute sa musím cítiť dobre

Dušan Jamrich

Herec s nenapodobiteľným hlasom, charizmou a talentom Dušan Jamrich je vodičom už štyridsať rokov. Za ten čas vymenil už veľa áut, najnovšie mu ale učarovalo praktické Suzuki SX4 Sedan. Prezradil nám, čo všetko na cestách zažil, aj čomu sa momentálne venuje.

■ Aký máte vzťah k autám?

Výsostne pozitívny, dokonca som ako malý chlapec chodil do motoristického krúžku. Inštruktora nám robil automobilový pretekár v jazde do vrchu Marián Rajnoha. Rozoberali sme tam motory, vtedy to bolo veľmi jednoduché, žiadna elektronika. Vedeli sme vyčistiť karburátor, nastaviť ventily.

■ Ako vyzeralo vaše prvé auto?

Moje úplne prvé auto bol Trabant, odviezol nás až na albánske hranice. Len sme si museli vziať indukčnú cievku a kondenzátor. Ak bolo treba, vymenili sme ich a išli ďalej. Mal som Simcu, „žigulák“ 1200 kombi, ktorý bol vďačný - čo sa týkalo miesta a kúrenia, aj Škodu 105. Potom som si v autobazáre kúpil „šesťstotrinástku“, to bolo na tie časy panské vozenie. Neskôr som mal Hondu Civic a momentálne jazdím na Suzuki SX4 Sedan.

■ Podľa čoho si vyberáte auto, čo vám v ňom nesmie chýbať?

V prvom rade treba vedieť, na čo to auto človek potrebuje a akou perinou sa môžem prikryť, teda akú pôžičku som schopný splácať. Veľkú rolu hrá aj spotreba, mám rád skôr úspornejšie autá a svojho času som si zámerne vybral auto, o ktorom som sa dočítal, že sa nekradne.

Potrebujem spoľahlivé auto a musím sa v ňom priestorovo cítiť dobre. Z tohto hľadiska je Suzuki SX4 Sedan zvnútra ergonomicky veľmi dobré. Pre moju výšku aj pre chrbticu.

■ Máte za sebou aj nejaké kolízie?

Zažil som jednu ľahšiu haváriu, ale nie z vlastnej viny.

■ Čo robíte v aute na dlhých cestách, recitujete si?

Zásadne počúvam rádio a dopravné správy, ale som schopný si aj opakovať texty.

■ Jazdíte už veľa rokov, ako sa vyvíjajú naše cesty, naši vodiči?

Vodičský preukaz som dostal v auguste roku 1968, takže šoférujem už štyridsať rokov. Svojím spôsobom vládne na našich cestách anarchia a sú nebezpečné. To platí aj o Česku a diaľnici do Prahy. V zahraničí sa cítim oveľa bezpečnejšie, napríklad v Rakúsku alebo Nemecku sa jazdí pokojnejšie. Sú tam výborne značené cesty, je tam poriadok, nepotrebujete ani GPS. Myslím ale, že zápchy nás postupne naučia ohľaduplnosti, napríklad púšťať ostatných z vedľajšej. Žiaľ, stále sú ľudia, ktorí si myslia, že ak majú silnejšie auto, sú pánmi cesty a môžu všetko. V USA si ani najväčší mafián nedovolí zaparkovať čo len jedným kolesom na mieste, na ktorom je to zakázané.

Stále väčšie riziká sú spôsobené aj kvalitnejšími autami. V starej embéčke ste pri strotridsať kilometrovej rýchlosti vedeli, že idete rýchlo, pretože to bolo počuť. Dnes idete stoosemdesiat a v aute je ticho, rýchlosť si neuvedomujete. Je to klamlivé a zrejme bude ešte veľa mŕtvych na cestách.

■ Nelákal vás nikdy napríklad motoristický šport?

Ani nie. Hoci viem jazdiť aj rýchlo, ale na to treba špeciálny tréning. Zvládnem šmyk, cvičili sme ich na škváre i na snehu. Ale nepáči sa mi, ako sa fetišizuje rýchlosť. Veľa počúvame frázy ako „najlepšie zrelaxujem pri vysokej rýchlosti, zbožňujem vysokú rýchlosť“. Málokto hovorí o tom, že ak raz niekto rozbehne dve-tri tony hmoty materiálu, tak ich musí vedieť aj včas zastaviť, vrátane svojho srdca a svojich vnútorností, ktoré pri náraze pokračujú, trhajú sa a človek zomiera. Preto vítam kampaň, ktorú začali Angličania. Simulovanými, ale veľmi drsnými zábermi z dopravných nehôd ukazujú, kam to môže viesť. Nedávno som videl nehodu, pri ktorej sa auto rozseklo na dve časti a odpíliło hrubý strom vo výške dvoch metrov. Išlo 180-kilometrovou rýchlosťou. Zostali dve mŕtve telá.

■ Veľa vašich kolegov sa zaľúbilo do motocyklov...

Na motorke som jazdil, keď som mal osemnásť. Sú síce šikovné ale, či je zima, či je teplo, z motoriky nakoniec príde reuma. A okrem toho pri motorke platí jedno, skôr či neskôr, raz musíte spadnúť.

■ Koľko kilometrov ročne najazdíte?

Okolo tridsaťtisíc, drvivú väčšinu po Slovensku.

■ Máte nejaké obľúbené trasy?

Rád jazdím v kopcoch alebo pri mori.

■ Aký ste šofér?

Určite som teraz rozvážnejší ako kedysi. Nikdy som však nešiel do veľkých rizík. Viem ísť rýchlo, ale snažím sa predvídať. Môže vám vbehnúť do cesty zajac, bažant, alebo vletieť kameň do okna.

■ Aké máte skúsenosti s policajťami?

Ja sa nikdy nehádam, ak som sprava

vil priestupok, zaplatím pokutu. Väčšinou prekročím rýchlosť o desať, pätnásť km/h. Niekedy si ale myslím, že sú na miestach, kde je to z hľadiska bezpečnosti premávky vyslovene iba pasca na pokuty a naopak, kde treba nie sú. Ale zdá sa mi, že v poslednom čase ich je viac cítiť a to je dobré.

■ Na svoj vek vyzeráte výborne, športujete?

Každé ráno cvičím desať minút na stepperi. Prejdem tri kilometre, pozriem si pritom správy, počasie a informovaný vyrazím do sveta.

■ Čo momentálne robíte?

Dohral som na Shakespearovských slávnostiach, koncom sezóny som mal premiéru hry Večera, Tribouleta v hre Vic-

tora Huga Král sa zabáva, hrám v Ideálnom manželovi, v Beatles, v Hamletovi. Dabujem a načítal som Dobšinského rozprávky v pôvodnom znení. Jeden môj kolega má postihnutú dcérku. Dvakrát denne si CD s rozprávkami púšťa a niečo jej to hovorí. To ma veľmi teší.

■ Zostáva vám nejaký voľný čas?

Na túto otázku mám jednoznačnú odpoveď, ja som z generácie workoholikov a my voľný čas takmer nepoznáme. Viem si predstaviť preleňovať celý deň, ale málokedy sa mi to prihodí.

■ Okrem herectva ste pracovali aj v manažérskych pozíciách, ako sa to dá sklbiť?

Sú to dve odlišné profesie, ale v každej si človek vie nájsť ten svoj adrenalín. Res-

pektíve, on si nájde vás. Javisková práca má svoju príťažlivosť, svoje pôvaby, svoje úskalia a takisto je zaujímavá aj manažérska práca. Nikdy som nestratil kontakt s javiskom, aj keď som niekedy hral menej ako by moja duša chcela. Ak som skúšal ťažkú postavu, zobral som si ako riaditeľ počas generálok dovolenku.

■ Vraj ste kedysi pomýšľali na štúdium žurnalistiky, nechystáte sa napísať knihu?

Možno by som mal, ale neviem, či na to príde čas. Bolo by to zaujímavé, zažili sme všeličo, zatiaľ to nevyklúčujem, ale ani nehovorím, že to bude.

Ďakujem za rozhovor.

